Ч. 281. Неділя 31 (18) грудня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Промови пп. Міністрів заграничних справ і війни в делеґациях. — Делеґациї.

Промова п. Міністра заграничних справ ґр. Еренталя, яку він виголосив на засіданях делеґаций, звучала: Коротка вступна сесия дає мені бажану нагоду висловити ся про заграничну ситуацию. Супротив воєнного стану між Італією а Туреччиною зрозуміє комісия, що я в моїх виводах мушу конче заховувати деяку здержливість. Панове президенти міністрів зложили дня 22 жовтня с. р. заяви про невтральність монархії в конфлікті, про котрий я згадував. З тих заяв довідав ся загал, що австроугорска дипльоматия старала ся по настаню воєнного стану найти основи для покінченя конфлікту. Стремліня сї не довели до успіху та в тих змаганях находимо ся в повній згоді також з иншими невтральними державами і надіємо ся, що в данім моменті наші змаганя увінчать ся бажаним успіхом. Бажаємо як найщирійше закінченя італіяньско-турецкої війни, бо йде она між двома державами, з котрих з одною ми в союзї а з другою в дружних зносинах. Заінтересоване наше в справі привернення мира є тим сильнійше, що довше триване війни могло би потягнути за собою небезпечність для status quo на близькім Всходї. Надїємо ся, що до того не дійде, бо італіяньске правительство зараз по вибуху війни веліло недвозначно і публично заявити, що бажає тримати ся своїх дотеперішних політичних засад, які мають на цїли удержати status quo на Балканї. До того рішеня Італія примінила своє становище. Наша надія опирає ся відтак на бажаню, яке поділяють всї більші держави, щоби status quo на Балканї устеречи перед яким небудь захитанем. Правительства балканьских держав не тілько дали мирові запевненя, але — як думаю — є там також змаганя, щоби уникнути небезпечність та воєнних страхів. Турецке правительство старає ся удержати публичний лад мимо дуже важких обставин. Можна тілько найгорячійше бажати, щоби ті змаганя дотревали аж до часу заключеня мира, котрий — хочемо вірити — удержать ненарушену повагу і силу Туреччини на Балканї; в тім лежала би нова запорука для мирного співжитя Туреччини і балканьских держав.

Основи нашої політики останугь, розуміє ся, без зміни. Опираючи ся на наші випробовані союзи і приязні зносини з иншими державами, наша політика буде добачувати свою головну задачу причинювати ся до почесного покінченя війни для обох сторін, а війна ся не є безпечна також і для других держав.

Відтак зазначив ґр. Еренталь, що подібно як инші держави інтересовані в альжесіраскій конференциї, повідомлено і Австро-Угорщину про войскові операциї, які мусїли почати в Марокку Франция і Іспанія для оборони своїх інтересів. Для браку безпосередного політичного інтересу в Марокку ходить нашій дипльоматиї лише о те, щоби наші купецкі інтереси не зазнали перепон в Марокку.

Підписану 4 падолиста нїмецко-францускy угоду приняли ми з живим вдоволенем не лише тому, що на мирну дорогу пішла справа, яка тревожила сьвіт від кількох літ але і з тої причини, що та угода зовсїм не змінює економічних принципів принятих в Альжесірас. Німеччина і Франция переговорювали в справі Марокка тілько самі з собою.

Австро-Угорщина була і все буде підпорою оберігаючих змагань в Европі та на близькім Всходї. Піднесене нашої оружної сили поступає виключно для власної безпечности та для уможливленя нам спільно з нашими союзниками виступати за справою загального мира. Тим як раз мотивом руководили ся делеґациї, зимою м. р. ухваляючи материяльні домаганя управи армії і маринарки з великою патріотичною жертволюбивостю також мимо неприхильної фінансової інституциї. Задля сповненя задач в справі удержаня мира і оборони інтересів монархії оружна сила вимагає невідкличного скріпленя через побільшене персонального стану. Ту потребу має ся тепер заспокоїти через предложене, яке внесено недавно в обох

---

44)

Крізь стіну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Конець).

— Оповіджте нам, як то стало ся, що ви мало не погибли другий раз від пожару — сказав судия вічливо.

Тихим, але певним голосом почала Алісия своє оповідане. Розповіла про своє тихе житє у церківника, о відвідинах мнимого свояка, о своїй утечи, о доброті пана Пужо і о всїх своїх житєвих пригодах, а коли остаточно описала, як Павло Кокеніль і она бороли ся в тім підземнім огненнім мори о своє житє, як аґент окружений полумінїю будував послїдну барикаду, а відтак виніс її на своїх попалених і окровавлених раменах з огненного гробу, не було в цїлій салї одного сухого ока; кілька женщин зімліло, а навіть судия мусїв кілька хвиль бороти ся з своїм зворушенєм, заки зміг вести дальше розправу.

— І ви обжаловуєте яку особу о сповнене того злочину?

— Так — відповіла рішучим голосом.

— Підносите свою жалобу при повній розвазї і ясній сьвідомости ваги наших вiзнань?

— Так.

— Кого обжаловуєте?

Слухачі буквально задержали віддих, коли дівчина хвилю вагувала ся, заки відповіла. Випрямившись, сплела тісно пальцї звисаючих рук і з огнем в хороших очах обернула ся поволи до тремтячого барона та сказала голосно і виразно:

— Обжаловую барона Гайдельман-Брука.

То обжалованє було так немислиме, так страшне, що всьо сидїло мов скаменїле і що тревало то довшу хвилю, заки очи всїх, що з недовірієм глядїли на дївчину, обернули ся на обжалованого. Той старав ся промовити і на дармо силував ся укрити свій страх.

— Жадаю, аби й мене переслухано — промовив вкінци, але судия сейчас перебив єму:

— Пізнїйше, пане! Покличте слїдуючого сьвідка.

З'явили ся по черзї Пужо і Діпра і зложили короткі і ясні зізнаня, які зовсїм годили ся з зізнанями молодої дївчини. Алісия вже вийшла з салї, а коли й тих двох судия відпустив, викликано названє Павла Кокеніля. Напружене між слухачами дійшло до послїдних границь, коли до салї увійшов сухий, блїдий як полотно чоловік з завязаною рукою, опираючи ся на палици.

— Як називаєте ся? — спитав судия, коли др. Діпра коротко заявив, що пан Кокеніль встав з ліжка против ради лікарів, аби своїм сьвідоцтвом нести поміч обжалованому.

— Павло Кокеніль — відповів спокійно.

Та відповідь подїлала як запалююча искра на бочку пороху. Роздав ся один оглушуючий крик одушевленя з грудий всїх слухачів; мужчини і женщини позривали ся з крісел, плакали, махали хустками і витали славного борця за правду. Крик переніс ся на улицю і довго, довго не вмовкав.

Не помагав гнївний голос судиї, нї проби втихомиреня публики судовними урядниками.

Славний аґент пережив богато тяжких хвиль, але та одна нагородила єго за всї. В єго житю було також богато хвиль гордости і щастя, але та перевисшала всї. То була найбільша, найщасливійша година єго житя!

Коли вкінци гамір утих і розворушені, дрожачі слухачі займили знов свої місця, почав судия на ново переслухане.

— Оповіджте, що знаєте ви про ту справу.

— На то треба лиш кілька слів — відповів аґент. Відтак показав, простягаючи руку на Гайдельман Брука. — Знаю, що той чоловік застрілив вечером дня 4 липня в готели Анзонія Енріка Мартінеца.

— Кажете, що знаєте то? — відозвав ся судия різко.

— Так, знаю — потвердив Кокеніль. — Маю неоспоримі докази на се — ось тут прошу! — Виймив з кишені записки барона і подав їх судиї.

— Що то є? — спитав той.

— Єго власне зізнане, ним самим напи-

парляментах. Прошу мені позволити — говорив міністер — щоби я зі становища незвичайно одвічальної управи заграничної політики висказав погляд, що через найшвидше поладоджене тих предложень виключно мирові цілі монархії зазнають дійсної підмоги. Bis dat, qui cito dat. Парляменти можуть віддати свій голос з тим заспокоєнєм, що та дорога найбільше підопре мирове діло нашого улюбленого Володаря.

II. Міністер війни ґен. Авфенберґ зазначив, що в материяльнім напрямі армія відчуває богато недостач. Міністер виступає против думки, немов би видатки на армію були жертвами. Про жертви можна би говорити тілько тоді, якби процент загальних видатків був надмірно високий, а в Австриї про те годї говорити. На оці треба мати також наглий зріст пруско-німецкої монархії, яка зросла через печаливість о оружну силу.

Анексийна криза коштувала монархію 300 міліонів, той видаток був би значно менший, як би було вивінувало ся армію, як слід, в попередних роках. Наше положенє поправила на одну зиму розумна дипльоматична політика та воєнні приготованя, а вірний і сильний приятель в лискучій зброї дав нам забезпеченє задів, якої ми в тім часї рішучо не могли виректи ся.

Міністер підчеркає відтак те, що Німеччина протягом послїдного шестилїтя ужила на потреби войска 15—18 пр. загальних доходів держави, Росия 23 прц., Франция 30 прц., Анґлія 40 прц., Італія 21—24 прц., а за те Австро-Угорщина лише 12—13.6 прц. Було би нельоґічно робити мало для оружної сили, а вимагати користних трактатів торговельних і державних і бажати, аби нас респектовано. Нам не можна забувати, що монархія є в центрі Европи. Ми певно нічого не хочемо і не будемо хотіти від когонебудь, але може зайти таке, що хтось другий буде хотів від нас чогось, чого би ми єму радо не могли дати. Оттим треба дбати, щоби войскову орґанїзацію поліпшити.

Стан персональний армії є ще гірший як материяльний. До виповнення скупих кадрів армії бракує поверх 30.000 людий. Так зле не було ще нїколи. Такий стан годї удержати на будуче. Предложені тепер войскові закони мають основу, що відповідає духови часу та є дійстним уліпшенєм армії, тому міністер поручає приняти їх як найшвидше.

По дальших нарадах принято буджетову провізорию в дебатї загальній і специяльній та порішено, аби заяву довіря для політики міністра заграничних справ зазначено специяльно в протоколах комисиї.

Вчера відбуло ся друге засїданє повної австрийскої делеґациї і по ширшій дискусиї принято буджетову провізорию в другім і третім читаню.

Президент закриваючи засїданє, зложив делеґатам желання з нагоди Нового року і заявив, що о реченци слїдуючого засїданя повідомить делеґатів письменно.

Новинки.

Львів, 30 грудня 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Намістник іменував асистентів санїтарних: дра Ів. Немчевского, дра Альфр. Віногродского і дра Плятона Яблковского концинїстами санїтарними. — Президент гал. Дирекциї почт і телєґрафів іменував експедиента Ліпу Шпіса почтмайстром в Хмелївці і переніс почтмайстра Стан. Сьвенцїцкого з Хмелївки до Роздолу.

— **Заступники учителів народних шкіл.** Кр. Рада шк. звернула ся до Видїлу кр. з начерком заведеня — покищо в осїдку 10 окружних рад шкільних — заступників народних учителїв, котрі на випадок хороби дїйстного учителя, або инших перепон мали би заступати єго в науці. Розходить ся головно о такі школи, в котрих є лише один учитель, як в сїльских школах а передовсїм одноклясових. На початок покликало би ся 20 таких заступників учителїв, що потягне за собою видаток в квоті 30.000 К, котрий вставилоб ся вже в буджет на 1912 р. Краєвий видїл згодив ся на проект кр. Ради шкільної і заявив, що предложить єго соймови з внеском ухвалення на ту ціль потрібного кредиту, однак застеріг собі, що такі заступники учителїв мають учити в дотичній школї ще рисунків, писаня, співу і рахунків.

— **Слїдство в справі втечі Січиньского** вже закінчене і акти предложено прокураториї. Розправа відбуде ся мабуть вже в лютім. Пятьом арештованим дозорцям, котрих арештовано, а котрі все ще сидять у вязници, грозять кара від 1—5 лїт вязниці.

— **Убитє 3 братів.** Недалеко Люблянн в селї Ґоріца стала ся на другий день латиньских Рiздвяних сьвят страшна подія. До церкви прийшло 3 братів, Антін, Франц і Іван Жарни. Франц і Іван пішли до церкви, а Антін удав ся на хори, де з невідомої причини посперечав ся з властителем фільварку Меке і ударив єго в лице. На се Меке добув ножа і пробив Жарна на смерть. В церкві счинив ся заколот. Коли тїло убитого зношено на долину, Меке спокійно пішов до дому. Братя убитого, довідавшись, що стало ся, почали глядати Мекого і пішли за ним до дому. Меке забарикадував ся і не хотів їх впустити, аж коли они виломили двері, він випав на них з великим ножем і обох убив, а відтак сам віддав ся в руки жандармериї.

— **Дальші арештованя росийских шпіґунів.** Дня 24. с. м. арештувала поліция якогось Додонова, резервового офіцира росийского, під закидом шпіґуньства. Додонов приїхав до Львова дня 2. с. м. і станув в однім з підрядних ґотелїв при ул. Казимирівскій. Поліция довідавши ся о приїздї Додонова до Львова, взяла єго зараз в свою опіку. Додонов порозумів ся з всїлякими людьми, відбирав листи з Києва і заводив знакомости. Бідачиско навик однак занадто до „водочки“ хоч би й не „ачіщонной“ і то єго зрадило. Підпивши собі, намовляв всїляких людий, з котрими познакомив ся, до шпіґуньского дїла. Виказував ся перед ними інструкциями і порученями київскої охрани і обіцював їм за поміч добру заплату, бо по кількасот рублів місячно. Як з тих інструкций виходило, мав Додонов неаби яку задачу до сповненя. Мав іменно доставити фотоґрафій перемиских фортів а в хвили вступленя до Галичини росийского войска мав при помочи дібраних людий висадити у воздух три мости зелїзничі на важних лініях стратеґічних.

Поліция маючи вже достаточний материял против Додонова, арештувала єго дня 24. с. м. Приставлений на поліцию, хотів подерти листи писані до него з київскої охрани. Характеристичне есть, що Додонов дістав лист з Києва, в котрім доносять єму, що львівска поліция слїдить за ним, отже нехай буде осторожний. Виходило би з того, що на львівску поліцию есть ще якась тайна росийска поліция. Додонова відставлено до вязниці суду карного при ул. Баторія. Чи Додонов стояв в звязи з арештованими вже давнійше шпіґунами, того поки що ще не стверджено.

— **Дивна судьба.** Минулого року померла в Кракові знана зі своєї краси панна Безе, донька купця внаслїдок якоїсь малої операциї розболїлого зуба. Сестра помершої Павлина,

---

сане і — скоро! — скрикнув нараз і кинув ся до барона. Але батько Тініоль випередив єго. Одним скоком опинив ся старий лис зноміж видців коло барона і ще в час вхопив єго за рамя.

— Даруйте, пане судие — сказав аґент — той чоловік хотів відобрати собі житє.

— То неправда! — крикнув барон. — Я сягнув за моєю хустиною.

— Ось і хустина! — сказав Тініоль і підніс до гори револьвер.

Судия з поважним видом оберпув ся до барона.

— Мушу, пане, виповнити прикрий обовязок. Відведіть того чоловіка до арешту і велїть опорожнити салю.

Між тим як судия розчитував ся в книжці, а Кокеніль пояснював єму деякі місця, явив ся судовий возьний і сказав, що арештований бажає поговорити з паном Кокенїлем. Наколи судия не мав нічого против того, перейшов аґент до сусїдної комнати, де двох поліциянтів стерегло барона. Той вже зовсїм заволодїв над собою і був холодний і спокійний як перед тим.

— Що маєте менї сказати? — спитав Кокеніль.

— Не богато — відповів той. — Ми оба, Кокеніль, грали о високу ставку. Ви виграли, я — програв. Я знаю, що то для мене значить і я готовий заплатити цїну, якої звичайно суспільність домагає ся, коли такі річи виходуть на яву. Не бою ся того зовсїм і нічого не жалую. То я вам хотів сказати. Я пережив пять незвичайних лїт, уживав всього, що може чоловікови дати богатство і власть. Колиб я міг ще раз розпочати від початку, то не робив би нічого иншого.

— Лише укриті під камінним виступом двері велїв би я на вашім місци замурувати.

— Ви трохи оґірчені; то мене не диває — відповів барон. — Я не мав милосердия над вами, для чогож би ви мали тепер милосердити ся наді мною? Але не маю до вас жалю, Кокеніль. Я все вас любив і хотів би вам на працяна лишити памятку. Ви збираєте такі річи — памятка від побідженого противника, котрий однако до смерти остав мужчиною. Приймете той перстень від мене?

Було щось в єго голосї, чого Кокеніль не помітив перше у него. Аґент взяв перстень і глядїв на великий осаджений в нїм рубін.

— Хороший камінь — але я не можу єго приймити.

Лице барона нахмарило ся. Зробив напрасний рух, немов би хотів кинути перстенем о землю, але надумав ся і сказав:

— Ви дуже горді! То була лиш дрібниця — і —

Перервав і Кокеніль побачив, як єго очи дико засьвітили. Відтак нагло притулив перстень до уст, втягнув в себе воздух і скоро проковтнув.

Аґент прискочив до него, але було вже за пізно.

— Лїкаря! Скоро! — крикнув до одного з поліциянтів.

— Послїдну ставку виграв — я! — шепнув барон, коли Кокеніль похилив ся над ним.

Кокеніль підняв перстень з землї і понюхав.

— Циянкалї! — шепнув і відвернув ся, аби не бачити послїдних мук конаючого злочинця. — — —

Так всьо скінчило ся і знов правда побідила неправду. Чи здоровле Кокеніля позволить коли вернути єму знов до давної служби було сумнївне. Впрочім Кітредж і Алисия, або радше Марі, були єму так безмежно вдячні, що уперла ся, аби він яко частинну сплату довгу приймив від них кілька злишних міліонів з величаньского майна Ноґанів. Але найбільше тїшив єго хрест почетної леґії, яким єго наділено за „визначну державну службу“.

— Ти зробив свою повинність і я горджу ся тобою, Павле — сказала єго стара мати, обіймаючи єго — але не забувай, що лиш Божа рука спасла тебе.

— Так мамо — відповів з любовою — але не забувай — додав з жартобливою усьмішкою — що й ти трохи до того причинила ся.

Що до залюблених то не лишає ся нічого про них сказати хиба лиш то, що були незвичайно щасливі.

котра недавно тому віддала ся, дістала була перед кількома неділями також біль зубів. В послідних днях показала ся потреба малої операциї, котру виконав з добрим успіхом один із знаних краківских операторів. І знов по операциї в кільканайцять днів померла й друга сестра на зараженє крови.

— **Влом до каси.** Тамтої ночи добули ся якісь вломники до бюра Л. Шпетта, властителя вуглевої контори і аґентиї краківского товариства асекурацийного. В бюрі знаходила ся огнетревала каса, котру вломники перевернули після Васїньского „на писок“, провертїли кілька дір і розтяли бляху та добули ся до середини. Роботи мали очевидно нэ мало, але она їм дуже лихо оплатила ся, бо знайшли в касі всего лиш 3 0 корон. Вломників доси не вислїджено.

— **Масове затроєнє.** Як ми то вже коротко доносили, занедужало в Берлинї в пристановищи для бездомних множество бідних людий з котрих вже богато померло. Доси стверджено урядово, що занедужало стокільканайцять осіб а померло 60. В Берлинї настав страшенний переполох, бо нагла смерть по короткій недузї викликала здогад, що вибухла якась пошесть. Показало ся однак, що нагле занедужанє і смерть серед тих бідних людий, по найбільшій части робітників, викликала якась нездорова, просто трояча пожива. В однім з берлиньских харчівень занедужав і помер робітник Ґотфрід Мекленбурґ, літ 53, серед слїдуючих проявів. Він сидів спокійно при столї, нараз впав, дістав блювоти а відтак вхопили его корчі і він став без памяти. Заким закликали лїкаря, він вже помер. Подібний случай став ся і в Почдамі, де помер серед таких самих проявів якийсь робітник, котрий зайшов туди з Берлина шукати роботи.

Що сталось безпосередною причиною так масового занедужаня і смерти, доси ще не стверджено зовсім докладно. Здаєсь однак, що стало ся то наслїдком спожитя якоїсь несвіжої чи може гнилої риби, оселедців або якоїсь подібної. Се звістно загально, що в несьвіжій рибі, в гнилих оселедцях і т. п. витворює ся сильна отруя. Отже полиция, щоби вислїдити причини того масового затроєня, зачала шукати за можливими останками якоїсь поживи і знайшла в паці зі сьмітєм в домі, де було пристановище для бездомних, велику масу останків з оселедців і иншої риби, а один із занедужавших робітників, котрий має ся трохи лїпше, коли єму показали фотоґрафію одного з померших пізнав его і сказав, що він в якімсь шинку купив собі риби і наїв ся єї.

В виду того дивно виглядає, що другі робітники не їли риби, а мимо того занедужали. Отже лїкарі кажуть, що затроєнє могло наступити в наслїдок того, що якісь троячі бактериї осїли в якийсь спосіб на поживі і розмножуючись на ній, випустили із себе тілько отруї, що затроїли поживу, мимо того, що она на око могла виглядати зовсім добре, здорова і чиста. Отже коли тота отруя дістане ся з поживою до жолудка, то входить з прочими соками як і иншими отруями до крови та розходить ся по цілім тілї і викликує затроєнє. Бактериї, що викликують ту отрую, не мусять зараз бути рівномірно розділені по всій поживі і длятого не всї особи мусять від такої поживи однаково тяжко занедужати або й гинути. В такім случаю нема нїякого зараженя і можуть занедужати хиба лиш ті, що спожили таку поживу.

Телеґрами.

Відень 30 грудня. На вчерашнім засїданю австрийскої делеґациї промавляли ще між иншими дел. Масаржік, котрий заявив, що буде голосувати против провізориї буджетової. Перейшовши відтак на поле заграничної полїтики ствердив, що в Росиї гноблять не лиш Русинів але також і Поляків, Фінляндців, Німців і инші европейскі народи. — Дел. Василько навязуючи до бесїди Крамаржа ствердив, що Русини не противні добрим відносинам з Росиєю, бажають однак, щоби 24 міліонів Русинів в Росиї могли розвивати ся і щоби Росия не мішала ся до україньских справ в Австриї. Росия через аґітацию в Галичинї хоче сотворити собі стан посїданя населеня і стан територияльного посїданя в Австриї а того австрийске правительство не може прецї стерпіти. — Остаточно ухвалено провізорию буджетову і в третім читаню.

Нанкін 30 грудня. Доктор Сун-яцен вибраний однодушно президентом хіньскої ропублики.

Харбін 30 грудня. Делеґати Манджурів телеґрафували з Шанґаю, що на мировій конференциї республиканьскі стремления взяли остаточно верх.

Париж 30 грудня. Австро-Угорщина висказала свою згоду що до францusко-німецкої умови в справі Марокка.

Тебріс 30 грудня. По дводневнім острілюваню передмістя Іміргіс пятий полк росийских стрільців вмашерував до міста, де настав знов спокій.

Петербург 30 грудня. Царска родина прибула вчера з Севастополя до Царского Села.

Цїна збіжа у Львові.

дня 29-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	9·20	„	9·40
Овес	8·—	„	8·20
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	13·—	„	14·—
Вика	10·—	„	11·—
Бобик	8·60	„	9·60
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	110·—	„	125·—
Конюшина шведска	70·—	„	90·—
Тимотка	70·—	„	80·—

Надіслане.

Радник ТИХОМІРОВ, професор ґіґієни на царскім університетї в Москві звіщає: Після моїх спостережень є природна гірка вода **Франц Йосифа** розвільнюючим середником, що ділає скоро і певно. Воду Франц Йосифа вживаєсь приємно і она навіть при довшім уживаню не викликує нїяких болїв.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европайского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем числ мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·30**, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·57, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·08.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Надопала) у Львові. Телефона ч. 527.